ПРО МИХАЙЛА ПЕРЕКИДАЙЛА

Часом на відповідальних посадах довгий час перебувають слабі люди, які не справляються з дорученою справою, відстали від життя. Замість того, щоб звільнятися від таких працівників, їх нерідко переставляють з одного місця на інше, переводять з району в район, з області в область.

(З доповіді М. С. Хрущова на XXI з'їзді КПРС).

Де Михайло не бував
І чого не виробляв!

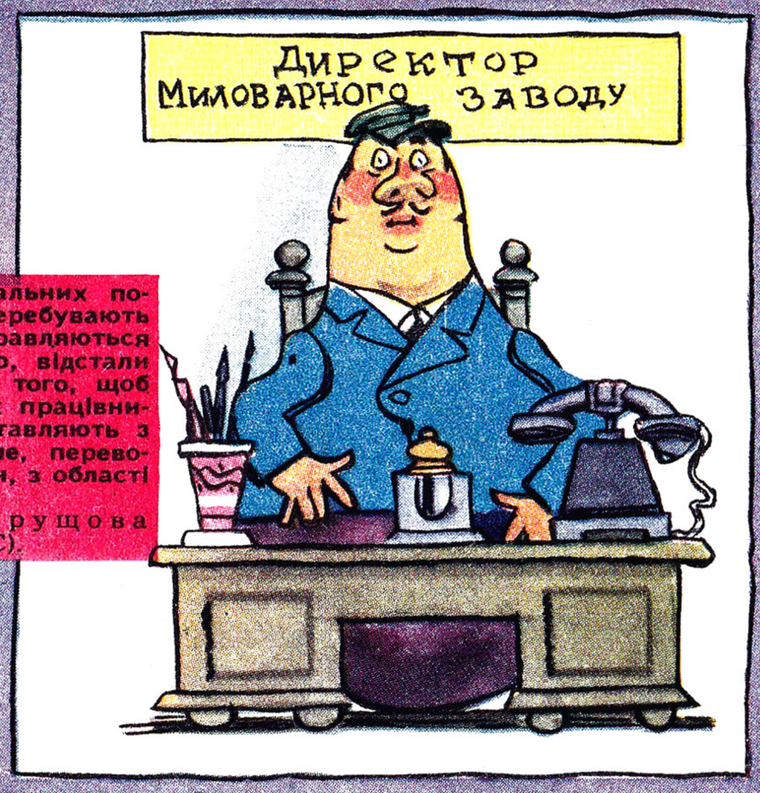

Виробляв спочатку мило,
Що, як цегла, дзвеніло.

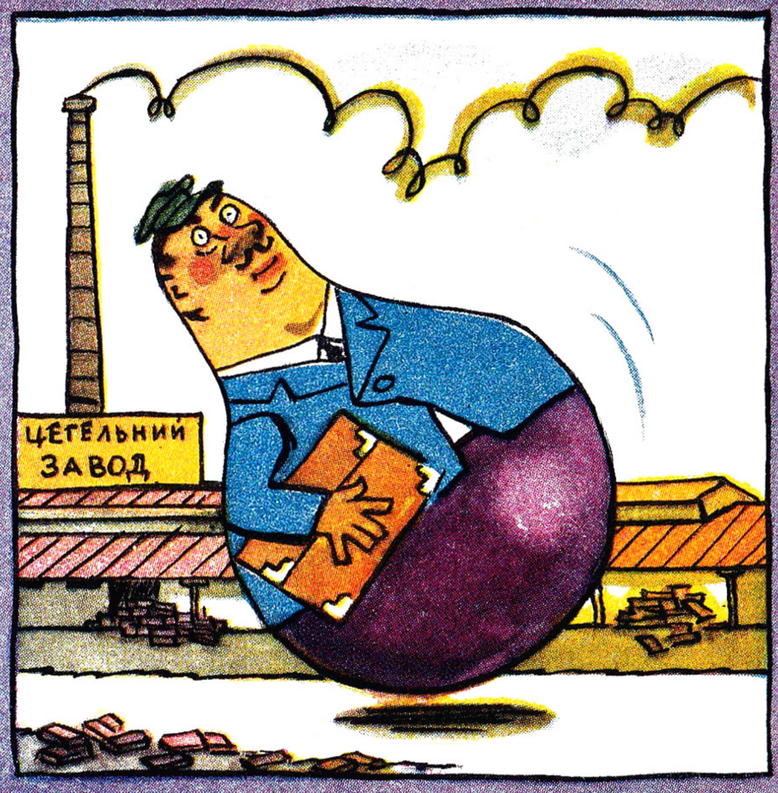

Потім — цеглу гнучку
І, як мило, м'яку.

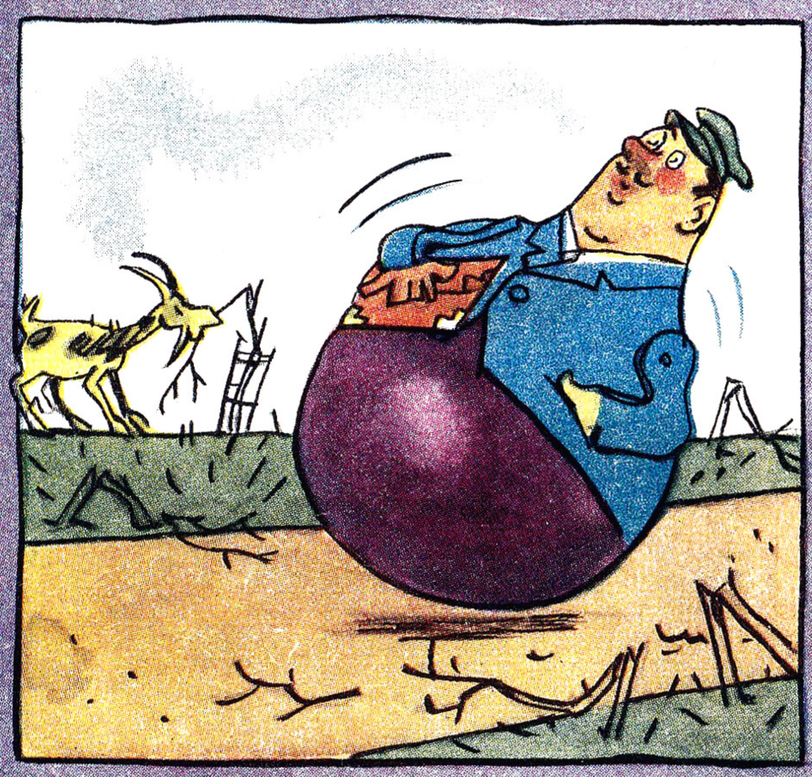

Озеленював місто,
Доки в місті стало «чисто».

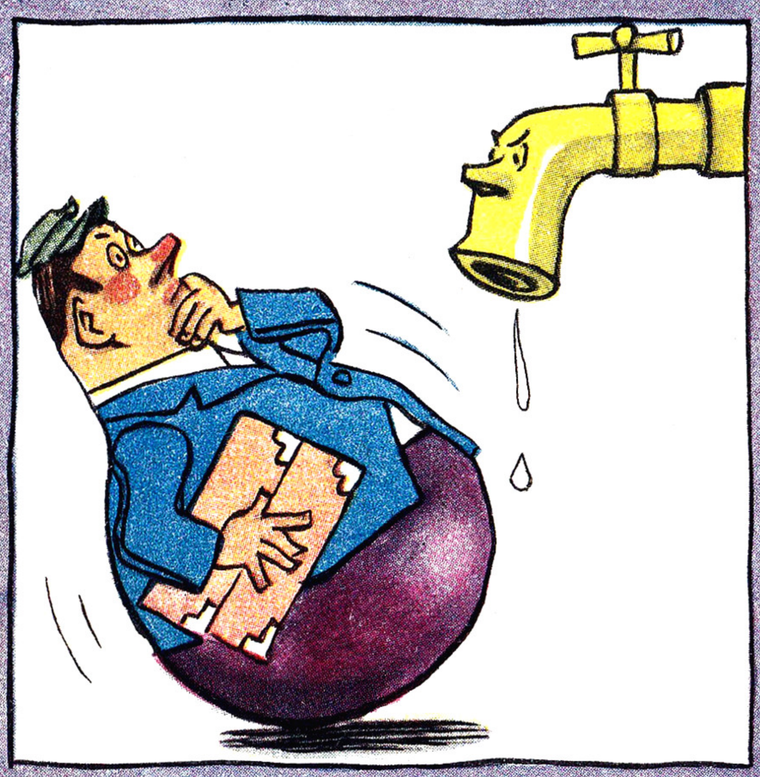

Кинули в «Водоканал» —
Водокачку доконав.

В «Ремконторі» став трудиться —
Потекла зі стель водиця.

Бувши завом на катку,
Він з катка зробив ріку.

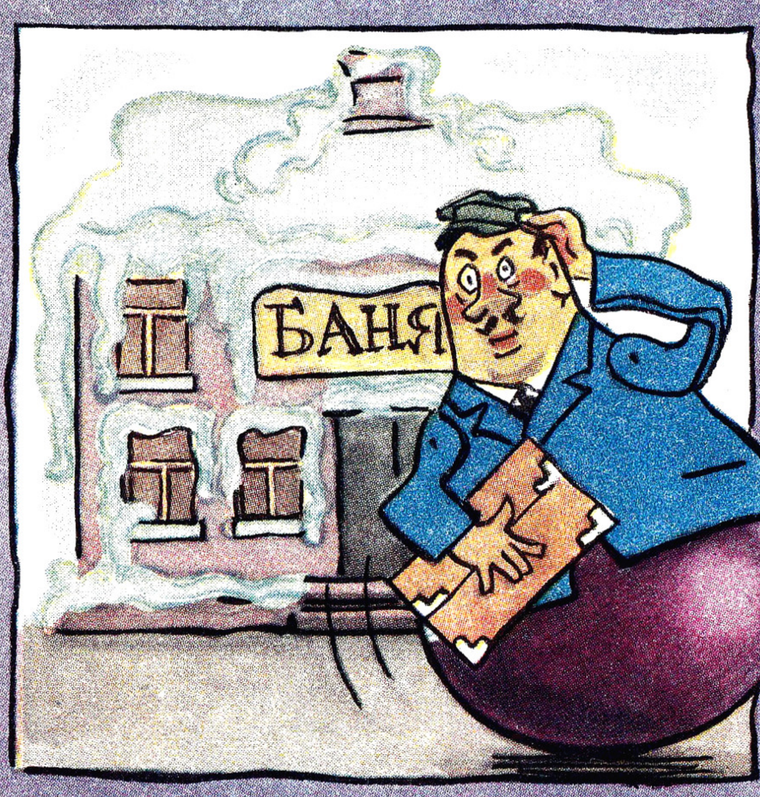

В баню кинули — біда:
Стала кригою вода.

Тепер Михайло гріється,
На новий пост надіється...

перець

Мал. В. ГЛИВЕНКА

№ 5 (400) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1959

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Весна: — Тут мені не пройти...

Не на своєму місці

В просторім, пишнім кабінеті
Сидить, надувся, мов чаклун.
Як у мутній воді, в паркеті
Відбився товариш Балакун.

Підніме трубку телефонну:
— Агов, Іркутськ! Алло — це ти?
Прошу пісочку три вагони
До нас у Шостку підвезти!..

З Уралу йдуть шпильки, болванки,
Із Тули — шпунтиків потік,
З Баку — гвинти, з Уфи — маслянки,
І так щодня — із року в рік!

Коли б зв'язок був міжпланетний,
Радів би зав з цих дивних див,
Із Шостки б він авторитетно
І на Венеру б подзвонив:

— Алло, алло! Привіт, Венеро!
Прошу не підведіть завод,
Пришліть мені листок фанери
І кілька тесаних колод!

Коли б свої він справи вдома
Як на державній службі вів, —
Давно ходив би цей сірома
Без галстука і без штанів!

Микола ЯРОВИЙ.

Остап ВИШНЯ

З МАЛОВІДОМИХ ТВОРІВ

АЛЬТЕРНАТИВА

Важке, граждани, пішло життя...
І важке пішло, і складне пішло життя...
І найгірше в тому житті те, що дедалі воно, життя оте навісне, все складнішає...

Голова замакітрюється, схиляється на руки, і в голові тій по борознах великого мозку плазують думки опецькуваті:
— Що робити?

Що робити, бо ловить сильно почали...
Як хапонув, так і впіймали...

І чи ти скарбник, чи ти агент, чи ти завхоз, чи ти зампред, чи сам пред — все одно: не милують!..

І чи хапонув ти скарбо́ві гроші, чи артільні, чи професійні — все одно: не милують!..

І чи хапонув ти гроші через «скрутний матеріальний стан», чи пішли вони на «бенькети», чи, «влекомий» найгуманнішими поривами допомогти безпритульним дітям, закатав ти ті гроші в рулетку, або в «залєзку», або проскакав на механічнім чи на живім тоталізаторі, — все одно: не милують!..

І чи (боже мій, боже мій) мав ти революційні заслуги, чи може потім матимеш, — все дно: не милують!..

І (о, боже мій! боже мій!) кажуть, що й не милуватимуть!

Кажуть, що не милуватимуть навіть і в тих випадках, коли ви заприсягатиметесь на суді, що хоч ви, мовляв, і не маєте особливих заслуг перед революцією, але почуваєте, що на випадок наступу світової контрреволюції ви Гінденбурга самі в полон візьмете...

Ні на що не надійтеся... І коли стоїте перед судом, не кажіть:
— Простіть мене, граждани судді, я Перекоп сам візьму!

Не помилують!

Життя дуже складне пішло...

Пропали ті прекрасні часи, коли були прекрасні посади, де — «підлататься» можна було!..

Пропала «підлатка»!..

І висунуло навісне життя божевільну альтернативу:
— Або не хапай! Або тебе схоплять!

Єдине, що залишилося всім хапунам, — це присоромити радянську владу, що вона «позичила» у пророка Мусія його восьмий заповіт:
— Не крадь!

Тільки навряд чи засоромиться!

Жорстокий народ пішов...

1925 рік.

ПОВОЛЕНЬКИ, ГРАЖДАНИ!

Останніми днями міліцейські райони переповнені п'яними.
Міська хроніка.

Так-то, граждани: не витримали ви!!
Тридцять градусів, — кривились:
— Малувато, — мовляв...
А додали ще десять — скандал: додому не потрапили!

— І що воно за знак, — казав мені один знайомий, — адже ж стаж маю дореволюційний! Було дві-три пляшки при порядному закусоні вихилиш, і нічого... І додому прийдеш, на власнім ліжку спиш... Не без того, звичайно, щоб не ригнуть, чи там синашу (хороший в мене хлопчинка росте!) не одідрать, але щоб додому не потрапити — такого не було! Раз тільки під Григорівкою в будяках і спав — так то виключний випадок: новородженого в Івана Петровича хрестили... А вчора, можете собі уявити, прокидаюсь: не можу допойняти, де я? Дивлюсь — тіла якісь, ніби людські, попереплітались, в обнімку лежать і хроплять... Висмикнув з-поміж чиїхось ніг свою голову, чхнув.

— Доброго ранку! — міліціонер вітає.

— Де це я? — питаю.

— А в 6-ім районі!

— Чого ж це я в 6-ім, коли мій район третій? А чого я тут, — в квартирній, чи в якій іншій справі?

— Проспались, — розпишіться, та йдіть додому... Перебрали!

— Читаю протокола... «Кобилу, — написано, — цілував»... «Христос воскресе» співав... «Не хотів інакше, як не на дузі додому їхати»... Не витримав, виявляється... Так я оце й думаю, чи не перевтома часом?..

От які діла, граждани!

Я не кажу, що район штука погана — ні... Але треба ж міліціонерів пожаліть... Вони ж за вашу «нагрузку» ніякої нагрузки не мають, а доставити таку дитину, що «ні папи, ні мами» не вміє, в район, — справа не легенька...

Поволеньки, граждани!

1925 рік.

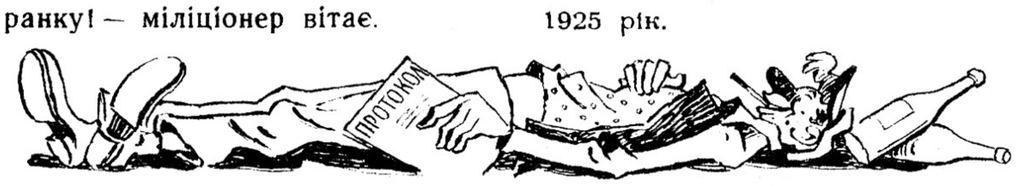

Оце повернувся із званого обіду.

— А чому ти, Перче, вважаєш цей обід званим? — спитали мене працівники республіканського управління громадського харчування, з якими я поділився своїми враженнями.

— Тому, — пояснив я, — що мене на нього позвали. Запросили сталевари Запоріжжя, тракторобудівники Харкова, львів'яни, полтавчани... «Приїдь, — писали вони, — і хоч раз пообідай у нашій їдальні». Поїхав. Пообідав.

— І що ж тебе найбільше вразило на тому обіді? — поцікавився т. Бурлаков — начальник республіканського управління громадського харчування.

— Табличка, — одказую. — Невеличка табличка з написом: «Перерва на обід», яка чомусь з'являється на дверях їдалень саме тоді, коли люди обідають.

— Д-да... Це недолік... — промовив Віктор Михайлович, — у якійсь мірі в нас ще зустрічаються недоліки. І то, скажу прямо, — не скрізь, а лише там, куди ще наші руки не доходять. До речі, ти бував на об'єктах Василя Петровича Добжинського—начальника нашого столичного міського управління громадського харчування?! Ні?! А ще берешся судити про роботу їдалень. Ти з Василем Петровичем походи, подивись, як у нього поставлено діло!

Попрощався я з республіканським харчувальним керівництвом і подався до міського. Василя Петровича Добжинського я на місці не застав. Секретарка пояснила:

— Обходить точки.

Найближчою точкою виявилася їдальня № 245. При вході до їдальні мені кинулася в очі стара знайома табличка: «Перерва на обід з 13 г. до 14 г.»

— І який мудрець додумався до цього? — почув я голос позаду. — На підприємствах обідня перерва, а їм, бач, теж приспічило. Не могли пообідати трохи раніше або пізніше.

Але тривога виявилася даремною. До обідньої перерви було ще далеко. Люди йшли сходами нагору, до їдальні. Разом з усіма потрапив туди і я. Переступив поріг — і аж примружив очі від художнього оформлення приміщення. Внизу по стінах тяглася панель якогось отруйно-жовтого кольору. Над панеллю красувалися плакати з попередженням: «Розпивати спиртні напої категорично заборонено». А під плакатами сиділо кілька веселих випивах і цідили самогон. Вони вели жваву розмову, пересипаючи її хоч і образними, але мало цензурними порівняннями. Коли розмова набирала надто вже жвавого характеру і ставало очевидним, що назріває серйозний конфлікт, Віра Антонівна Матросова — завідуюча їдальнею — негайно подавала умовний сигнал касирці, та — гардеробниці, а остання, в свою чергу, — міліціонерові. І в їдальні знову наставав мир, а в человєцєх благоволєніє.

— Яка злагодженість дій! — вигукнув я. Проте, згадавши, чого сюди прийшов, я спитав про Добжинського.

— Був, був товариш Добжинський, — охоче відгукнулися працівники їдальні. — Хвилин з п'ять посидів, переконався, що в нас — порядок і подався на автомат.

— Куди?

— Ну, до кафе-автомата, що на вулиці Свердлова. Туди, кажуть, підвезли нову техніку.

Ось і кафе-автомат. Дивлюся й очам своїм не вірю. Тут усі, від початку й до кінця, виробничі процеси виконує техніка. Євдокії Марківні Степаненко, що стоїть при цій техніці, і робити, власне, нічого. Щоб відпустити клієнтові одну склянку кави, вона повинна лише:

— включити млинок і змолоти кофе;

— набрати порцію молотого кофе у спеціальний черпак;

— вставити черпак у парильну камеру;

— набратися духу і з усієї сили натиснути на один важіль, потім на другий, а згодом на третій. На четвертий важіль натискувати вже не треба, бо його нема. Але треба підставляти склянку води під кран і чекати, поки звідти автоматично накапає 100 грамів напою. Після цього Євдокія Марківна бере ще, правда, ложечку і власноручно накладає у склянку цукор. А вже молоко в каву наливає собі сам споживач.

От і все!

Між іншим, виробляє такі автомати Київський завод торговельного устаткування, де директором Олександр Павлович Кольберцев.

— А що було б, — зацікавився я, — якби, скажімо, у вас цей автомат украли?

— У п'ять-шість разів швидше стала б обслужувати людей, — відповіла Євдокія Марківна.

Захопившись чудом техніки, яким ощасливив людство т. Кольберцев, я зовсім забув про Василя Петровича Добжинського. А коли згадав — було вже пізно.

— Тільки-но вийшов, — сказала буфетниця. — Поїхав до дієтичної їдальні № 314 перевірити, як там працює лікар-автомат.

Незабаром і я мав щастя спостерігати цей феноменальний автомат у дії. Сидів він у білому халаті під табличкою з написом: «Лікар Б. Є. Гутман» і давав хворим на шлунок консультації з питань дієтичного харчування.

— Я б, докторе, хотіла з'їсти курятини...

— Не можна. Курятини у нас ніколи не буває!

— А мені радили їсти рибу.

— Не можна. Риби нам база не дає.

— А картопляне пюре можна?

— Не можна. Нам не підвезли сьогодні чищеної картоплі.

— То хоча б руки помити можна?

— Не можна. Умивальник зіпсований.

Вирішив і я скористатися з послуг цього автомата.

— Можна, — спитав я, — побачити начальника міськгромхарчу т. Добжинського? Він сюди збирався...

— Не можна. Його викликали до їдальні № 134.

В їдальні № 134, на Верхньому Валі, 14. я став свідком вельми зворушливої ідилії. У найдальшому закутку обідньої залу стояла якась людина з книгою скарг у руках, а з обох боків її оточували завідуючий виробництвом їдальні Петро Петрович Рудобаба і сервіровниця Бела Абрамівна Каган.

— Бачили... — верещала Бела Абрамівна. — Десь набрався, а сюди прийшов скарги писати.

— Даруйте, люди добрі, я її, проклятої, і в рот не беру.

— Не бере, чуєте? А книгу скарг узяв!

— Узяв, бо виявив у супі якусь гидоту.

— Не гидоту, а — муху! — тоном знавця вставив завідуючий виробництвом.

— А ви, громадянине, не втрачайте міри,— завдала вирішального удару скаржникові розпорядниця залу Ярина Петрівна Скоблова,— не робіть з мухи слона!

Не витримавши натиску, скаржник покинув книгу скарг і подався геть. До дверей його супроводжував почесний ескорт у складі трьох працівників їдальні.

За ними йшов огрядний чоловік з портфелем під пахвою.

— А це, — сказали мені, — начальник міськгромхарчу Василь Петрович Добжинський.

Нарешті, мені таки пощастило спіймати його.

— Василю Петровичу, — кинувся я до нього. — Дозвольте у вас взяти інтерв'ю.

— Не можу. Ніяк, Перче, не можу, — на ходу відповів мені начальник міськгромхарчу. — Через двадцять хвилин я мушу бути в республіканському управлінні громадського харчування. Там сьогодні моя доповідь.

— Про що ж ви будете доповідати?

— Про успіхи їдалень нашого міського управління, про наш передовий досвід обробки споживачів.

— Ви хочете сказати — «обслужування споживачів»?

Але тут стався конфуз. Мене взяли на сміх ті, кого іменують споживачами, тобто — відвідувачі їдальні, що сиділи за столами.

— Оце сказав: обслужування!.. — зареготали вони. — Та ти, Перче, відстав од життя. Відколи в їдальнях запровадили систему самообслужування, слово «обслужування» взагалі випало із лексикону багатьох працівників громадського харчування. Начальник міськгромхарчу т. Добжинський оголосив його архаїзмом, а товариш Бурлаков — начальник республіканського управління громадського харчування — зовсім викинув із свого словникового фонду. Невже, Перче, не віриш?

Не хотілося вірити цим невеселим жартам.

А втім, хтозна... Кажуть же, що в кожному жарті є частка правди!..

З Перцем по їдальнях мандрували і його нотатки опублікували

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.

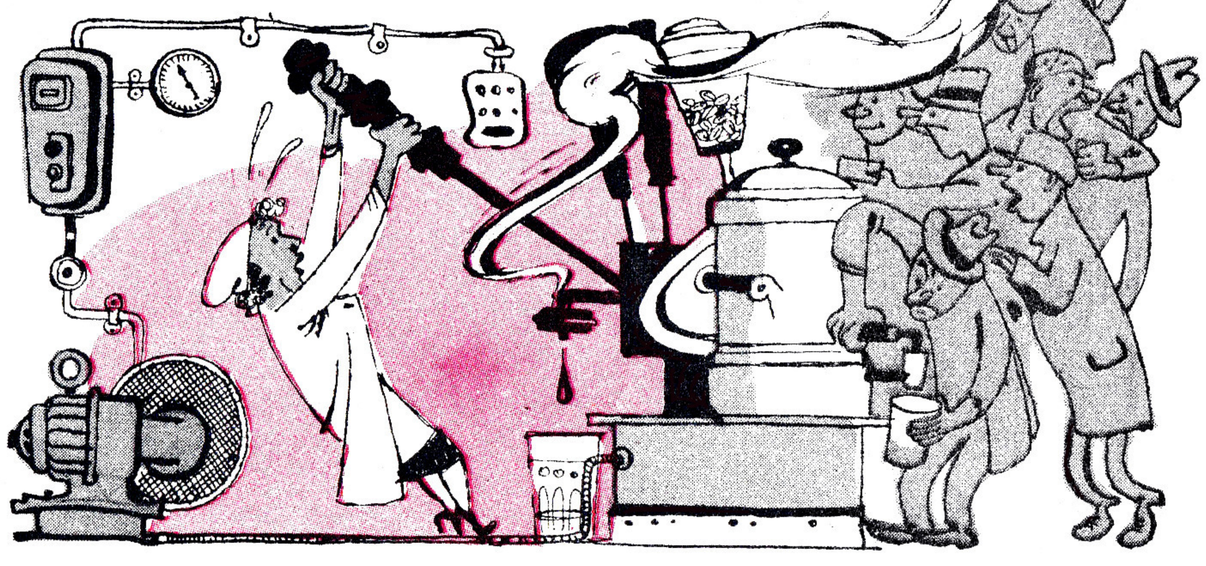

Народні усмішки

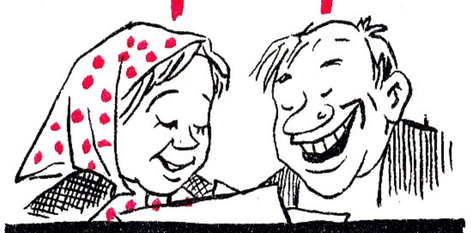

У СТАРІЙ ШКОЛІ

Піп на уроці закону божого показував дітям малюнок осла, на якому Христос в'їхав у Єрусалим. Петя тим часом дивився у вікно.

— Петро!—гукнув піп. — Дивись на мене, а то не будеш знати, який осел.

ВОНИ НЕДУЖІ

До одного села опівдні прибув представник з району. Зайшов до сільради. Там сидів один виконавець. «Негайно викличте голову сільради!» — попросив представник. Виконавець пішов. Минає година, друга. Нарешті виконавець повернувся. «Де голова?»—запитав представник. «Та вони вчора,—відповів той,— трусили увечері самогон і зараз недужі у рівчаку лежать».

Повідомив Л. Є. ПРОКОПЕНКО,
м. Чернігів.

ВИЯСНИЛИ

— Катю, вчора мені снилося, що я вас поцілував. Що може значити такий сон?

— Це значить, що ви спритніші, як спите, ніж наяву.

Повідомив М. ЯЦІВ
з с. Надітичі, Миколаївського району, Дрогобицької області.

ДІД І ОНУК

— Діду, а ви були колись малим? — питає онук.

— Був, дитинко, був.

— То ви, мабуть, були дуже смішні з своєю лисиною і бородою...

УВАЖНИЙ ЧОЛОВІК

Жінка з чоловіком повернулися з театру додому.

— Слухай, жінко! А сьогодні в театрі я був уважніший, ніж минулого разу. Дивись, я приніс твою і свою парасольки.

— Що ти говориш, чоловіче! — вигукнула жінка. — Адже ми сьогодні парасольок до театру не брали.

ДОБРА КОРОВА

Прийшов Степан на базар, купив корову, а потім питає:

— Та чи добра ваша корова?

— Добра, добра. Тільки під час доїння б'ється.

— Ну, це не біда. Я корову не дою — це робить моя жінка.

Повідомив Андрій ХАЛАХАН,
с. Зелений Березний,
Закарпатської області.

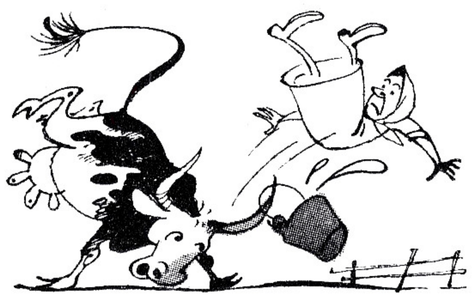

ДОТОРГУВАЛИСЯ

Поїхали батько з сином на ярмарок пшоно продавати. От син і каже батькові:

— Ви, тату, будете торгувати, а я здачі давати...

Пройшло трохи часу, син і кричить батькові:

— Годі, тату, торгувать!..

— Чому? — питає батько.

— Та вже немає чим здачі давать!..

Повідомив Ю. ДИКОВСЬКИЙ
з м. Олександрії, Кіровоградської області.

НАВЧИВ...

Лежачи в постелі, поміщик погукав свого нового слугу і сказав:

— Піди нарви на городі редиски.

Слуга вийшов і через декілька хвилин повернувся з пучком у руках.

— Ти що, бовдуряко, не розумієш, що таке нарвати редиски? Раз я сказав нарвати редиски—це значить, що ти повинен вирвати її з землі, помити, порізати на шматочки, залити сметаною і посипати зверху петрушкою та кропом...

Поміщик так рознервувався, що захворів і послав того ж слугу за лікарем. Надвечір слуга ввійшов у спальню і відрапортував панові:

— Доручення ваше виконав: лікаря викликав, ліки купив, труну замовив і на кладовищі яму викопав.

Повідомив Ю. А. ПОЛУЕКТОВ.
м. Кривий Ріг.

НАГОДУВАВ

Один прапорщик каже своєму денщику:

— Іване, звари мені двоє яєць. Мені яйця, а тобі юшка.

— Ваше благородіє, — каже Іван,—що ж то за юшка з двох яєць?

— Чорт з тобою,—каже прапорщик,—вари троє.

Повідомив Н. К. НИКИТЮК
м. Київ.

У ВАГОНІ

Чоловік питає в жінки:

— А що, Христе, добре тобі там сидіти?

— Дуже добре.

— А чи не холодно?

— Ні, не турбуйся.

— А чи не дме там з вікна?

— Анітрішки.

— Ну, то пусти мене туди, а сама сідай на моє місце.

Повідомив В. АФАНАСЬЄВ
з м. Дунаївців, Хмельницької області.

ШОФЕР

Їде машиною шофер. Однією рукою тримається за кермо, а другою обіймає дівчину.

Міліціонер помітив це і кричить:

— Товаришу шофер! Двома руками треба!

А шофер йому:

— Сам знаю, не маленький! Але як же я тоді машиною керуватиму?

Повідомив С. ГРИЦЕНКО.
м. Вінниця.

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Він для тебе—маленьку нитку, а з тебе—цілу свитку.

—

Рудій лисиці усе курчатко сниться.

—

Тільки й діла зробила, що рукава засучила.

—

Свиню легше вигнати з болота, ніж ледаря — на роботу.

—

Амбар від злодіїв устеріг, а від себе—не зміг.

—

У ледаря піч до спини пристала.

Записав П. ЧЕРВІНСЬКИЙ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Він у мене де хоч звіра знайде.

— От якби ви його ще навчили знаходити запчастини до машин.

МАМИНА ТРАГЕДІЯ

Мал. К. ЗАРУБИ

— Виховувала, викохувала його, а йому, бачите, сподобалося працювати на заводі...

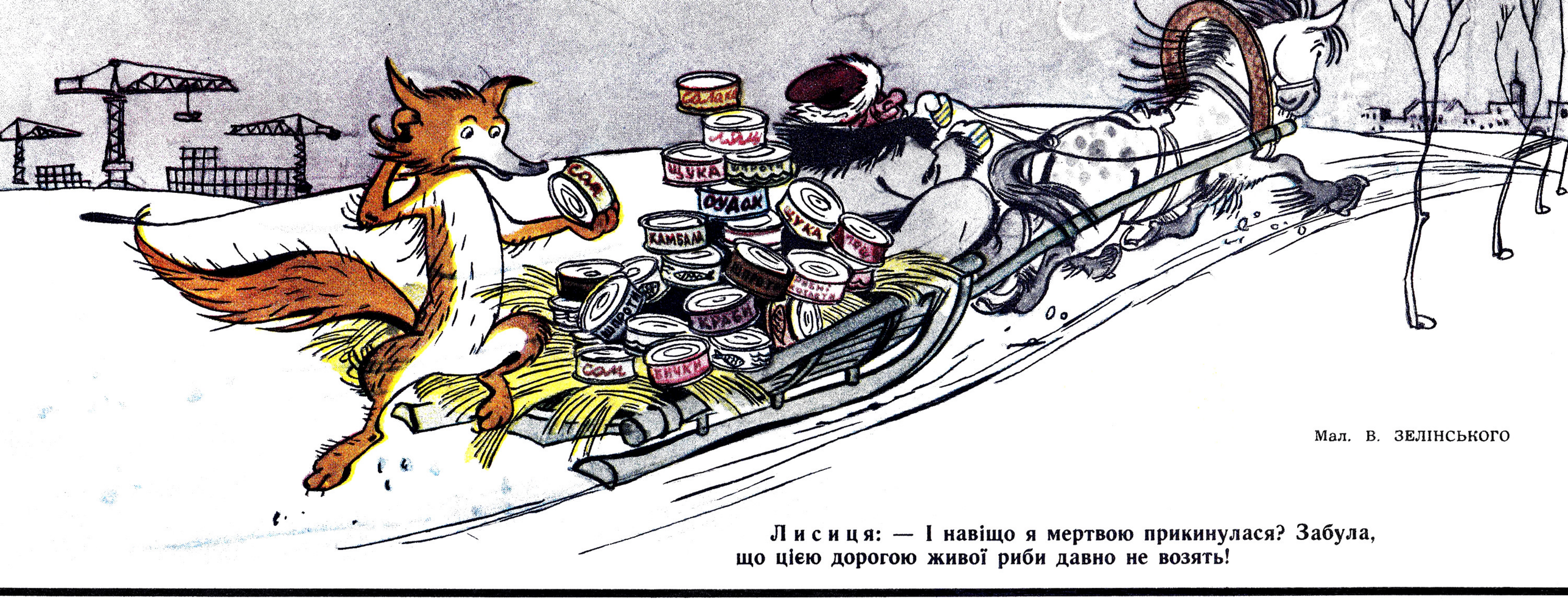

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Л и с и ц я: — І навіщо я мертвою прикинулася? Забула, що цією дорогою живої риби давно не возять!

Війна за копійку

Класичний тип поганого сусіда вимирає. Тепер тільки дилетанти затівають на кухні скандали місцевого значення з наступною засипкою солі в сусідський компот.

Виявляється, що псувати нерви й отруювати життя сусідам можна значно активніше і дійовіше, якщо надати скандалові громадського звучання. Скажімо, не можете ви поділити з сусідом тридцять сім копійок, тих, що разом з карбованцями на електролічильникові набігли. Карбованці поділили сяк-так, а тридцять сім копійок, хоч плач, не хочуть ділитися. Що ж робити? Малодосвідчений скандаліст обмежиться в такому випадку ординарною сваркою, пригадає вам, що ваша бабуся теж була нечесною і в кращому випадку облає сьоме коліно ваших родичів з тещиного боку. Чого ще вимагати від обмеженої людини з убогою фантазією і недостатньою освітою?

Інша річ, коли за цю справу береться людина з вищою освітою і солідним стажем скандалів. От хоча б інженер Белько Олександр Іванович, той самий, що проживає в м. Києві по вулиці Леніна, будинок 36, квартира 4. Сусід громадянки Кисіль-Соколової. Не викидаючи з свого арсеналу такі перевірені часом і досвідом засоби, як сварки і бійки, Олександр Іванович пішов далі в справі надання дріб'язковим суперечкам громадського характеру. У вільний час він нічого не має проти того, щоб власноручно трохи посмикати сусідці нерви, але провідну роль в цій справі, на думку Белька, повинні взяти на себе громадські організації та редакції газет.

Ніяк Олександр Іванович не може поділити з Кисіль-Соколовою оплату рахунків за користування електроенергією. Таке лихо! Має людина вищу технічну освіту, диплом інженера, вищу математику вивчала, а поділити кілька карбованців з копійками ніяк не може. Інший на місці Олександра Івановича взяв би підручника з арифметики для другого класу і засів би тихенько за підрахунки. Можна також палички використати, ті, що ними в першому класі фінансові операції проводять. Можна... Та мало як можна вийти з такого скрутного становища!

Але такі прості виходи Белька не влаштовують. Чому б не доручити свої розрахунки громадським і державним установам? Варто тільки понаписувати відповідні заяви — і депутати місцевих Рад, Сталінський райвиконком, райжитлоуправління, «Київенерго», органи прокуратури, міліція, працівники суду, кореспонденти місцевих і центральних газет почнуть розбиратися, хто кому винен: Белько Кисіль-Соколовій, чи навпаки Встановлено, що пошуки Белькової «істини» обійшлись державі в 10000 карбованців! Оце розмах, оце масштаби! Це вам, товариші шановні, не ординарний скандал на кухні, це вам не сіль у сусідському компоті!

Певне й численні комісії не змогли зробити точних розрахунків, бо Олександр Іванович, переляканий майбутніми збитками в десятки копійок, вирішив, нарешті, придбати власний електролічильник. Придбав і мудро розсудив: а чому б з сусідки... не стягнути вартість того електролічильника? Невже платити з власної кишені? А суд нащо? Так з'явилася в народному суді 2 дільниці Сталінського району м. Києва нова заява, в якій Белько вимагає стягнути з Кисіль-Соколової 235 карбованців за лічильник, та ще й 26 карбованців 30 копійок якоїсь неіснуючої пені. Бачите, яка чесність, яка точність! Не 32 копійки, не 35, а саме 30. І після цього всього суд відмовив Олександру Івановичу. Не зрозуміли в суді його чесності, послідовності і принциповості. І не тільки в суді його не розуміють. Ніяк не могли зрозуміти Белька колишні його сусіди по квартирі в будинку № 51 по вулиці Саксаганського, коли він, проживаючи там, викликав експериментальні неврози своїми кляузами і скандалами. Не розуміють Белька в райраді, у прокуратурі, в міліції.

Та найгірше те, що Олександра Івановича ніяк не можуть зрозуміти в Державній плановій комісії, де він займає посаду старшого інженера. Чомусь і досі ніхто там не глянув на його моральне обличчя. Шкода, скажемо відверто.

Б. МИКОЛАЄНКО.

Пошта Перця

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Уяви собі, що робиться в нас, коли ревуть 980 голів великої рогатої худоби та 1000 голів дрібної. Ревуть вони з туги. А туга їх походить від неписьменності...

Тужить худоба за сіллю, що їй хочеться лизати, як того натура і здоров'я худоби вимагають. А солі-лизунця нема. А коли б наша скотина та грамотна була, ми б їй показали листа начальника управління кормів Міністерства сільського господарства т. Мироненка до начальника торговельного управління Укоопспілки т. Ворошилової, в якому йдеться про поставку 36 тонн лизунця для нашого колгоспу.

Коли б худоба на цьому не заспокоїлася,— ми б показали їй листа Укоопспілки до Житомирської облспоживспілки, та й третього з облспоживспілки до райспоживспілки. А коли б худоба та трохи ще тямила і в арифметиці, то відразу, може, й вирахувала б, що райспоживспілці нема вигоди сіль-лизунець возити — копійчане діло, прибутку мало.

Спробуй, Перче, вплинути на кооператорів. Вони ж люди грамотні. Може-таки, зрозуміють скотинячу потребу!..

В. СИРОІД,
голова колгоспу ім. Леніна.

с. Стетківці,
Чуднівського району,
Житомирської області.

МИЛИЙ ПЕРЧЕ!

Як по-твоєму, що менше — 17 чи 45?

Щоб ти зрозумів, у чім річ, роз'ясню тобі докладніше умови цієї задачі. Від нас, тобто від Капітанівського бурякорадгоспу, до Новомиргорода — 17 кілометрів, а до Шполи — 45. Звідки нам легше і доцільніше возити паливо — з Новомиргородської чи з Шполянської нафтобази? Ми вважаємо, що з Новомиргородської. А от керівники контори постачання Черкаського цукробурякотресту зовсім іншої думки. Незважаючи на всі наші домагання, вони уперто занаряджають нам нафтопродукти тільки через Шполу.

Може б, ти, Перче, відрядив до контори постачання першокласника, щоб допоміг дядькам-керівникам правильно розв'язати цю «складну» задачу.

Р. КОРОБКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Коли будеш подорожувати Донецькою залізницею, обов'язково завітай на станцію Микитівку. Побачиш на власні очі, як тут про пасажирів дбають. Для них у вокзалі відведено найбільший зал чекання. Ось уже десять років пасажири мають змогу, стоячи годинами на ногах (сісти ніде), спостерігати крізь скляні двері, як у просторому, затишному залі сидять кілька працівників вокзалу і радяться. Радяться, як краще обслуговувати пасажирів. Радяться, не поспішаючи, їм і сидіти є на чому, і просторно, і затишно. Тимчасом у малих, тісних залах не те що пасажирові, мусі ніде сісти.

Приїжджай, Перче, на станцію Микитівку і ти. Заглянь у ті скляні двері. А щоб не нудьгувати в дорозі, запроси з собою начальника пасажирської служби Донецької Залізниці т. Кочергіна. Хай і він загляне в скляні двері.

П. ОСТАПЧУК,
кореспондент газети «Залізничник Донбасу».

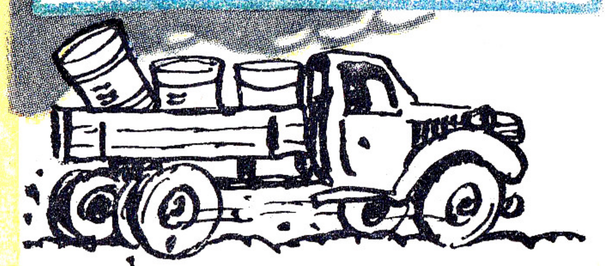

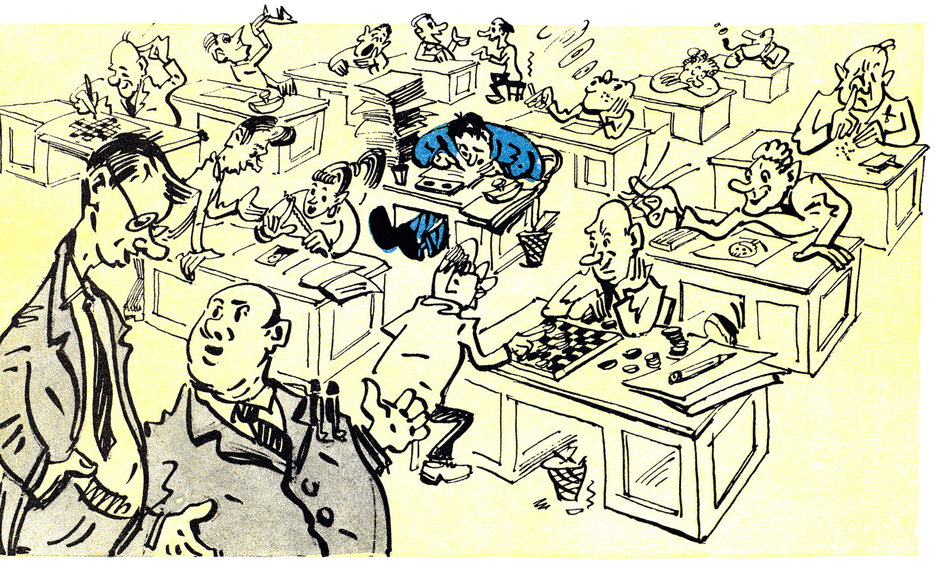

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А котрий з працівників той новенький, що ви мені казали?
— Он той, що працює.

КНИГИ СТАРОЇ ЯДВІГИ

Аж не віриться, що такі типи є у нас.

Жили собі цуцулівські люди спокійно (це — у Ланчинському районі на Станіславщині), доки до них не закинула доля стару та бувалу «чародійку» Ядвігу. Поселилася вона у пенсіонера Йосипа Гошовського і широко розгорнула свою ворожбитсько-чарівницьку діяльність.

Ходять до неї жінки, ходять дівчата, бо якась нечиста сила далеко роздзвонила про те, що Ядвіга все на світі знає і далеко вперед заглядає.

Тій Ядвізі давно вже час про спасіння душі своєї многогрішної подумати, а вона розкладе перед собою засмальцьовані та заяложені книги й карти і верзе дурниці, забиває людям баки. Усе ця проява знає: як милого причарувати, як невірного чоловіка вгамувати і навіть, як зробити так, щоб корова краще доїлася, більше молока давала.

І допомагає! Не людям і не коровам допомагає Ядвіга, а собі самій: грошиків у неї з кожним днем все більше й більше стає.

Ну й сміється ж стара Ядвіга зі своїм чоловіком, коли після дня «трудового» виручку лічить. Йосип Гошовський аж за боки береться. Він же краще за всіх знає, що всі «пророцтва» Ядвіги копійки щербатої не варті. Йосип Гошовський ще ж зовсім недавно директором школи був. Держава йому щомісяця пенсію платить за те, що учив дітей, просвіщав людей.

А він, бачте, яку «філію» у хаті своїй відкрив...

М. ГУЦУЛЯК.

Мал. Л. БОЙКА

— Як це ти черевики не на ту ногу узув?
— Матері дома не було...

Ой, чого наш бригадир
До Секлети горнеться? —
Бо Секлета у селі —
Краща самогонниця!

Як заграли цимбалисти,
Як заграли скрипачі, —
Навіть ледар по комину
Б'є ногами на печі!

Іван КУТЕНЬ.

Чернівецька область,
м. Новоселиця.

Їхав лектор Клим Пиріг,
Раптом сів і плаче.
Кіт дорогу перебіг, —
Не видать удачі.

Троша лікаря не слухав,
Лікувався у шептухи.
Дошепталась, що Трохим
Став, як дерево, глухим.

Понесли до голови
Трьох індиків смажених,
Певно, знов дає прийом
В честь уповноважених.

Ол. КЛИМІША.

м. Київ.

«ПРАВИЙ ДОБРЕ ПРОМОЧИЛИ, ЛІВИЙ — НЕДОМОЧИЛИ...»

1

Вдома чудасія! У неділю бабуся винесла провітрити запорошену ікону великомученика Савradима, а зозулястий півень узяв і гріховодним дзьобом обклював угодницьке праве вухо.

Бабусенція в сльози:

— Це, каже, на засуху. З чого б оце розпроклятому півню клювати преподобні вуха?

Радилися, радилися й ухвалили: півня скарати. Птахові оголосили небесну анафему. Ошпарили окропом, поклали на вогненну сковороду і гуртом принесли його в жертву вечірню...

У покаянному дійстві першу скрипку грав наш сусід, смиренний дяк Прокопій.

Отець Прокопій класно учинив: півня покропив. Покропив і сковороду, не забув і свого власного язика помастити — вихилив.

Словом — анафема пройшла на висоті. Добре випили, хороше й закусили.

Дякуючи за гостинність, духовний муж на прощання порадив бабусі:

— Понеже диявол почне вселятися в курей — сукайте! Я завжди до послуг! Я й з їх чорта повиганяю!

2.

У понеділок нова капость: попеляста курка сказилася. Півнем закукурікала на горосі.

Вчувши прикру новину — у пір'я вселилася чортяка, — дяк Прокопій одним махом переплигнув через тин.

З лукавою силою дячина уміло боровся. Знав, як ганяти, як і виганяти. Ганяв профілактично: збризкував губи, полоскав зуби і лише тоді кидався на нечестиву курятину.

Курятинку на пару мняли. Уминали й дискутували.

— Дяче! — питаю. — Скільки треба чудодійних капель проковтнути, щоб з неба зірку хапонути?

— Ех, ви! — каже дяк. — Який же дурень почне лізти на небо, коли рядом, на пляшці привабніше зіроньки сіяють?

— А якщо, питаю, посуда без зірок?

— Голубчику мій! Не падай духом, перехиляй і без зірок. Вихилиш сповна, так у тебе перед очима сто зірок замигтить!..

Отак у дискусійних суперечках ми бадьоро глушили сатанюку до самого ранку.

В цей день я на роботу не пішов. У голові і шумувало-вирувало: не то дзвони калатали, не то чортики плигали.

3.

Два дні не заходив до нашої хати дяк Прокопій. І таки зайшов. Завітав по просьбі старенької бабусі.

Бабуся уклінно попросила: «Дяче! Соблаговоліть... Замініть обкльованого угодника на необкльованого».

Служник церковний охоче удовольнив бабусине прохання: припер ціленького, величенького угодника-преподобника, такого розмальованого, що коли його поставили у дворі, то все птаство з ляку під дерезу повтікало

Бабусенька щедро пошанувала подателя мальовничого дарунка. Дяк Прокопій частувався і начастувався до великої красномовності. Став у дворі перед принесеним образом і почав красномовно дорікати:

— Стоїш?.. Ну й стій! Ти думав, я тобі чарку винесу? Бач, чого захотів — сто грам? Ось на тобі дулю, а не сто грам!..

Менша сестра запитала бабусю:

— Що то дядя Прокопій до іконки говорив?

Добросердна бабуся відповіла:

— Мабуть, прощався... Перехрестив і добрим словом дорогого угодничка поблагословив...

І цього дня я пересолив: на роботу не ходив.

4.

У суботу налагодився іти на роботу, трясця знову піднесла отця Прокопія. Прийшов у новому костюмі, веселий, радісний.

— Отче! — кажу. — Вибачайте, поспішаю на роботу.

— Не спіши! Робота в ліс не втече! Я цілу утреню думав: де б промочити новий костюм. А ти тікаєш!

Сказав отаке дяк і витяг з кошовки здоровенну сулію. І що за диво, на сулії була приладнана отаканна-преотаканна гумова соска.

— Подоїмо оцю теличку? — запропонував.

Доїли скляну теличку по черзі. Раз смикне отець духовний, другий раз я потягну.

Ніхто нікого не обижав: смоктали соску колегіально.

Правда, отець Прокопій грішні каплі глитав божественно й натхненно. Нібито його годувала сама цариця небесна.

Осушивши благодійну сулію, отець Прокопій, хилитаючись, ударився в розпач.

— Брате! Ти думаєш, я хитаюся. Це похитнулася віра в православних. Слабкуваті дари носять. Хрест мене побий, носять виключно сільськогосподарську продукцію: цибулю, часник, капусту, картоплю, петрушку... Гнів мене охопив, голубе мій! Господи! — думаю. — Чи ви не читаєте святого письма? Де ж там сказано, щоб апостоли варили український борщ? Питаю одну скорботну парафіянку:

— Ви звідкіля приїхали?

— З Тахтаулова, отче, з Тахтаулова.

— Скільки ви за проїзд заплатили?

— Карбованця...

— Я як гримну — ну?

— Що, отче, — ну?

— Ну й ну, — кажу. — Чи ви, сестро, в часослова не зазираєте? До царства небесного втричі далі, чим до Тахтаулова! А ви — петрушку!..

— Вибачайте, отче! Хіба петрушка не вгодна божим преподобникам?

— Угодна, кажу, вгодна. Усі дари, яко благо, будуть. Але ж, голубонько моя, однією петрушкою райські двері не відчиниш!

Свята істина хоч кого ухопить за живе. Вхопила вона й богомільну парафіянку. Розчулилася старушенція, витягла пожмакану троячку і поклала на амвона.

— Отче! — питає. — Чи дуже райські двері скриплять? Можна їх троячкою помастити?

Що будеш казати, дорогий мій! Отака скарбезність наступила. Отака невірність рід людський охопила. Забули притчі... Забули і від Луки, і від Павла, і від Петра... Заповіді позабували... Щедро даруй, щедро неси, щедро пхни і тебе жде царство небесне. Боже, боже! Яка колись благовірна ласка була! Православні не скупилися: смаленим кабаном райські двері і відчиняли і зачиняли.

Виголосивши розпачливу тираду, дяк Прокопій шепнув:

— Братіку! Бачиш оці рукава? Правий добре промочив, лівий — недомочили! Збігай, голубчику, за самогоном! А краще злітай в забігайлівку до Фільки Клишоногого.

Прокопій витяг з кошовки вишиту хрестиком єпітрахіль і подав мені:

— На півлітри хватить... Поторгуйся, може, ще й ковбаски грам триста відважить.

Бабуся хороша, сердечна бабуся заголосила:

— Отче! Що ви робите? Це ж свяще, церковне. Краще візьміть мою спідницю.

— Спиридонівно! Моя ви розпрехороша парафіянка! Ной, муж біблійський, ковчег пропив, а я сущу єрунду пропиваю — благеньку єпітрахіль... Всевишній простить!.. Біжи, голубчику, швидше, бо так пече, хоч на хмари плигай.

Побачивши отаку химерну картину, я мерщій за шапку, та на завод. Хай вам, дяче, грець! Самі збилися і мене збиваєте з трудового шляху.

Що було далі, не знаю. Переказували, що дяк Прокопій лазив попід тином і голосненько виводив: «Прийдіте ко мне жаждущі і алчущі...»

З того часу — квит! Прогулів не роблю.

Ол. КОВІНЬКА.

ОЙ, НЕДОБРЕ МІНДОБРИВАМ!

Зайшла якось у нас з одним чоловіг'ягою розмова про врожаї — чого, мовляв, невисокі. А в того вже й відповідь готова:

— Та ми ж Полісся, грунт у нас бідний...

Але ж досвідчені господарі кажуть так:

— Хто землю удобряє, тому й земля повертає.

Сущу правду кажуть. Дайте хоч би й тій же поліській землі вдосталь органічних та мінеральних добрив — і вона щедро віддячить.

Не будемо в даному разі говорити про органічні добрива, а розкажемо дещо про мінеральні.

Ще в червні минулого року на станцію Хоробичі прибуло 120 тонн мінеральних добрив для колгоспів «ХХ партз'їзд» та ім. Сталіна.

І що ж? Ухопили колгоспи міндобрива та на свої поля? Де там! Лежать вони на станції під дощами та снігами по сьогоднішній день.

У вересні того ж таки минулого року на ту ж станцію Хоробичі прибуло 140 тонн мінеральних добрив для колгоспів ім. Леніна та «40 років Жовтня».

Сипкі тіла швидко розвантажили та й забули про них. Тепер вони вже перетворилися в тверді тіла, простіше кажучи, скам'яніли.

Минулої осені на ст. Камку було завезено півтисячі тонн мінеральних добрив для колгоспів «Прогрес», ім. Петровського, ім. Шевченка, ім. Сталіна.

І тут міндобриво вивітрюється, з багнюкою змішується. Люди вже кажуть: «Потрапили на станцію Камка — тут їм і клямка!»

Де ж оці колгоспи, що народне добро псують, що навмисне врожайність своєї землі знижують?

Всі вони в Городнянському районі на Чернігівщині.

Ми певні, що керівники цього району теж не від того, щоб поговорити про «бідний грунт». А от щоб збагатити його — у них турботи мало.

І на станції Корюківка ні пройти, ні проїхати. Там уже рік лежить 160 тонн міндобрив Корюківської РТС і 200 тонн Орлівської РТС (Холминський район).

От вам і «Добрива — на поля!»

Але всіх переплюнула Менська РТС. Вона тримає на станції просто неба 500 тонн мінеральних добрив. Як видно, керівники цієї РТС впевнені, що коли вони так добре удобрили станційні колії, то там почнуть рости шпали і костилі.

А що хороші господарі кажуть: «Дай землі, то вона й тобі дасть». Безперечно, дасть і паляниці, і книші.

А що таким «хазяям» дасть вона?

Л. ГРОХА.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Зараз же вибачся перед мамою, або ти мені більше не дочка!!!

ШОЛОМ АЛЕЙХЕМ

До сторіччя з дня народження

Ілюстрації Л. КАПЛАНА

Мені добре — я сирота!

З циклу «Хлопчик Мотл»

1.

Відколи я почав усе розуміти, не пам'ятаю, щоб я був у такій пошані, як тепер. Чого це мені така шана? Мій тато, кантор Пейся, — ви ж знаєте, — помер у перший день п'ятидесятниці, і я лишився сиротою.

З першого дня після свята ми почали читати кадеш*, — я і мій брат Еля. Це він таки і навчив мене читати кадеш.

Мій брат Еля — відданий брат, але поганий вчитель. Він гнівається, він б'ється! Він розгорнув молитовник, сів зі мною і почав мене навчати кадеш. Хоче, щоб я його знав напам'ять. Він повторює зі мною ще раз і ще раз, з початку до кінця, і наказує мені, щоб я тепер читав сам. Я читаю, але не виходить.

До слова «збудеться» ще так-сяк, але коли доходить до цього слова, я зачеплююсь. Еля дає мені ліктем у бік і каже, що я думками, певно, десь надворі (немовби прочитав мої думки), або десь коло телятка (неначе був присутній при цьому)... Він не лінується і повторює зі мною ще раз. Я насилу дійшов до середини, а далі ні на крок! Він бере мене за вухо і каже, що коли б тато воскрес і побачив, якого він має сина!..

— Мені не довелося б читати кадеш...

Так кажу я своєму братові Елі і дістаю від нього лункого ляпаса лівою рукою у праву щоку. Почувши це, мама гримає на нього і забороняє мене бити, бо я сирота.

— Господь з тобою! Що ти робиш? Кого ти б'єш? Ти забув, мабуть, що дитина — сирота?!

Сплю я тепер з мамою на татовому ліжку — єдина мебля в хаті. Ковдру вона мало не всю віддає мені.

— Укрийся, — каже вона до мене, — і спи, моя дорога сирітко! Їсти нема чого...

Я вкриваюсь, але не засинаю. Повторюю кадеш напам'ять. До школи я не йду, не вчусь, не молюсь, не співаю в синагозі. Вільний від усього.

Мені добре — я сирота!

2.

Поздоровте мене, мазелтов **! Я вже знаю весь кадеш напам'ять. У синагозі стаю на лавку, відтарабанюю кадеш, аж лящить! Голос я теж маю, у спадщину від мого тата, справжнє сопрано. Всі хлопчаки вишиковуються навколо мене і заздрять мені. Жінки плачуть. Хазяїни дарують мені по копійці. Синок Йосі-багатія, косоокий Генах (він страшенний заздрісник!), коли доходить до кадеша, показує мені язика — він просто вмирає, так хоче він, щоб я засміявся. Йому на злість я не сміятимусь. Помічає все це синагогальний служка Арн, бере його за вухо і відводить до дверей. Так йому й треба!

Через те, що я читаю кадеш уранці і ввечері, я вже більш не йду до кантора Гершбера і не няньчуся з його Добцею. Я вільний. Цілий день я на річці — або ловлю рибу, або купаюсь. Ловити рибу я навчився сам. Коли хочете, я можу вас теж навчити. Скидаєш сорочку, зав'язуєш вузлом рукав і йдеш поволі по шию у воді. Треба йти отак довго-довго. Коли почуваєш, що сорочка важка, це означає, що вона повна. Виходиш тоді мерщій і витрушуєш всю траву й усе багно і добре придивляєшся. У траві частенько лежать, заплутавшись, маленькі жабенята — киньте їх назад у воду, шкода їх — це живі істоти. У багні можете часом знайти п'явку. А це гроші, за десяток п'явок можете дістати три шеляги, півтори копійки, це гроші... Риби не шукайте. Колись була і риба, — тепер нема. Я не ганяюсь за рибою. Я радий, коли є хоча б п'явки. Не завжди є й п'явки. Цього літа не було жодної! Звідки довідався мій брат Еля, що я ловлю рибу, — не знаю. Він мені мало не відірвав вухо за рибальство. Щастя, що наша сусідка, опасиста Песя, побачила. Рідна мама не може так заступатися за свою дитину.

— Отак б'ють сироту?..

Мій брат Еля засоромився і відпустив моє вухо. Всі заступаються за мене. Мені добре — я сирота.

3.

Наша сусідка, опасиста Песя, як кліщ, причепилася до моєї мами, щоб я тимчасом був у неї, себто у Песі.

— Що вам заважає? — доводила вона. — У мене йдуть до столу дванадцятеро, буде він тринадцятий.

Вона насилу переконала маму. Але тут уперся мій брат Еля.

— Хто доглядатиме, щоб він читав кадеш?

— Я доглядатиму, щоб він ходив читати кадеш. Ну, вже? Більше нічого не маєте проти?

Песя не багачка. Її чоловік палітурник і зветься Мойша. Він уславився як найкращий ремісник. Але цього ще недосить. Треба ще мати і щастя. Так каже Песя моїй мамі. Моя

мама притакує їй. Вона каже, що до нещастя теж треба мати щастя. На доказ вона наводить приклад зі мною. Ось я сирота, а всі хочуть мене до себе взяти. Є такі, що хочуть взяти мене назавжди, але не діждуть того її вороги, щоб вона віддала мене назавжди! Так каже мама і плаче. Вона питається поради в мого брата Елі.

— Як ти гадаєш? Нехай, може, побуде поки що у Песі?

Мій брат Еля вже дорослий. Інакше в нього не питалися б поради. Він гладить рукою чисте, ще не голене обличчя, немовби у нього вже є борода, і говорить, як дорослий.

— Що ж, аби не був шибеником.

Кінчають на тому, що я поки що буду у нашої сусідки Песі, але з умовою, щоб не був шибеником. Все у них зветься шибеником! Причепиш кішці до хвоста папірця, щоб вона крутилася дзигою, — вони кажуть — шибеник. Стукотиш дрючком по гратах попівського подвір'я, щоб усі собаки позбігалися, — вони кажуть — шибеник. Витягнеш у водовоза Лейби чопа з бочки, щоб витекла майже вся вода, — вони кажуть — шибеник.

— Твоє щастя, що ти сирота! — каже мені водовоз Лейба. — Інакше я б тобі руки і ноги поламав! Можеш мені повірити на слово!

Я йому вірю на слово. Знаю, що тепер він мене не зачепить, бо я сирота.

Мені добре — я сирота.

4.

Наша сусідка Песя, хай мене простить, добре збрехала. Дванадцятеро, сказала вона, ідуть у неї до столу. За моїм підрахунком — я чотирнадцятий. Очевидно, вона забула врахувати сліпого дядька Боруха. А може, вона його не вставила в список їдців тому, що він уже дуже старий і не має зубів, не може жувати. Не буду сперечатися. Жувати він не може. Зате ковтає він, як гуска, і хапає. Я теж хапаю. То вони мене б'ють. Ногами під столом б'ють мене. Більш за всіх б'ється Вашті *. Вашті — катюга. Його ім'я Гершл, але через те, що у нього гуля на лобі, йому дали прізвисько «Вашті». Всі вони мають імення і прізвиська: «Колода», «Кіт», «Чорногуз», «Лемішка», «Петелеле», «Дай мені», «Намаж маслом»...

Не турбуйтесь, кожне прізвисько має свій корінь. Піня зветься «Колода» тому, що він товстенький та кругленький, як колода. Велвл — чорнявий, то його прозивають «Кіт». Хаїм — лемішка, то й зветься «Лемішка». У Мендла гострий ніс, то він «Чорногуз». «Петелеле» прозвали Файвла за те, що той не вміє говорити. Берл — страшенний ненажера: коли йому дають кавалок хліба з смальцем, він каже: «Дай мені ще». Зорехові дали погане прізвисько «Намаж маслом» через негарну ваду, в якій він не винен. Винна, можливо, мати, що запустила це і в дитинстві недостатньо мила йому голову. А може, вона теж невинна? Не буду з вами сперечатися. Битися — напевне ні! Словом, це хата, де кожний має прізвисько. Чого вам більше — кішка, без'язика тварина, що напевне нічим перед богом не завинила, у них зветься «Фейга-Лея старостиха». Знаєте, чому? Тому, що вона товста, а Фейга-Лея, жінка старости Нахмена, теж товста. Скільки, думаєте, вони дістали ляпасів, щоб більше не прозивали кішку людським ім'ям? Як горохом об стінку! Коли вони вже дали прізвисько — пропало!

5.

Мені вони теж дали прізвисько — вгадайте, яке? «Мотл-губань». Мабуть, їм не подобаються мої губи. Вони кажуть, що коли я їм, то плямкаю губами. Я б хотів бачити людину, яка їсть і не плямкає губами. Я не гонористий, не такий, щоб не можна було зачіпати моєї честі. Але не знаю чому, — мені це прізвисько страшенно не до вподоби! І саме тому, що це мені не до вподоби, вони дражнять мене і прозивають тільки так. Уїдливі істоти — я ще таких не бачив! Спочатку я у них прозивався: «Мотл-губань». Потім просто «губань», а зрештою: «губи».

— Губи! Де ви були?

— Губи! Утріть носа!

Мене це ображає, допікає, і я плачу. Помічає одного разу їхній батько, Песин чоловік, палітурник Мойша, що я плачу, і запитує в мене: чого я плачу?

— Як мені не плакати, — кажу я, — коли звусь я Мотл, а вони мене звуть «губи»!

— Хто? — запитує він.

— «Вашті», — кажу я.

Хоче він бити «Вашті», а «Вашті» каже:

— Це не я, це «Колода».

Хоче бити «Колоду», а «Колода» каже:

— Це не я, це «Кіт».

Один на другого, другий на третього, кінця-краю не знайдеш! Вирішує тоді батько, палітурник Мойша, кладе їх усіх по черзі на лавку і шмагає палітуркою від молитовника, приказуючи:

— Байстрюки! Я вам покажу, як насміхатися з сироти! Чорти вашому батькові!..

Ось як! Кожен заступається за мене. Всі, всі заступаються за мене!

Мені добре — я сирота!

Переклад з єврейської
Є. РАЙЦИНА.

---

* Кадеш — поминальна молитва.

** Мазелтов — поздоровте.

* Вашті — погана на вроду цариця з єврейської міфології.

Нотатки
ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ОЙ, БРЕШЕ ЦЕЙ КАЛЕНДАР!

Гітлерівський військовий злочинець гросадмірал Еріх Редер не може поскаржитись ні на американські окупаційні власті, ні на боннський уряд. Засудили після війни того гросадмірала до смерті і гойдатися б йому на шибениці, але милосердні американці замінили смертну кару довічним ув'язненням. Закінчити б йому тоді своє життя в тюрмі, але втрутилися милосердні боннські урядовці і «довічне» ув'язнення навіть і десятка років не перебільшило...

Вийшов Еріх Редер на волю, а тут уже й вілла непогана на нього чекає, і пенсію чималу призначено. За заслуги перед «рейхом».

Зайнявся гросадмірал літературною діяльністю. Навіть власне видавництво відкрив. Пише гітлерівський вояка мемуари, повчає нові кадри боннського вермахту на своєму досвіді. Щороку гросадмірал випускає так званий «Солдатський календар», який має досить таки гучний девіз: «Стару честь — в молоді руки!»

Яку саме «стару честь» шибеник Редер бажає передати у спадщину новим боннським воякам?

Ось уже вийшов новий «Солдатський календар» на 1959-й рік. Чого тут тільки немає! І зворушливі розповіді про «героїчні подвиги» гітлерівців у минулій війні, і докладні біографії есесівських генералів, і численні портрети «героїв»... І — ані словечка правди про минулу війну!

Грибоєдовський Фамусов, як відомо, вважав, що всі календарі брешуть. Справді, чимало було календарів брехливих. Але такого — світ ще не бачив...

ЧОРТЯЧА ПРОБЛЕМА

Чи існують чорти? Такі, як їх ото малювали на старовинних картинах, — з рогами і хвостом?

Цю глибоку наукову проблему мала розв'язати поважна конференція англійських єпископів, скликана в Лондоні напередодні нового 1959 (просимо уважно читати: не 1459 і не 1559, а саме 1959 року). Доповідачів на конференції було аж три, і усі — з високими церковно-науковими титулами. Пан-отець Артур Шеферд з Уорчестера переконливо і безапеляційно доповів, що чорти завжди існували і не перевелися досі. Поважний дослідник чортячої проблеми пояснив, що сумніви в існуванні диявольського роду сіють самі чорти, щоб відвернути від себе увагу людей. Отже, кожного, хто заперечує існування чортів, слід розглядати, як злісного чортячого посібника...

Другий доповідач — знавець церковного права з Оксфорда — Еван Барроу, виявивши нахил, так би мовити, до логічного способу мислення, доводив факт існування чортів дуже просто: оскільки існують ангели, мають існувати і чорти. Інакше, з ким би тоді воювала ця крилата небесна гвардія?..

Але ж найглибший аналіз чортячої проблеми виклав на конференції вчений пан-отець Ерік Гамільтон. Чорти не лише існують, заявив він, але вони саме й є винуватці всього зла на землі.

Приміром, війни. Учений доповідач точно встановив, що війни викликає не якийсь там капіталістичний лад, а чорти. Отже, не хочете війни, — тоді киньте боротися за мир, йдіть до церкви і старанно моліться про перемогу ангелів над чортами...

Отака вчена конференція відбулася в Англії напередодні року 1959-го!

ЗНОВУ «ЧУДЕСНА ЗБРОЯ»

Газета боннських реваншистів «Дейче зольдатенцейтунг» надрукувала сенсаційне повідомлення. В Сполучених Штатах зробили нову атомну бомбу. Не просто собі бомбу, а кишенькову. А сила в тій бомбі, радісно повідомляє газетка, превелика. Кожна така кишенькова бомба майже в 25 разів вибуховіша за найважчу бомбу, що її американці минулої війни скинули на Німеччину!

Але найбільше сподобалося «Дейче зольдатенцейтунг» те, що американці пообіцяли озброїти тою бомбою боннський бундесвер. Писаки з Бонна вже мріють про той час, коли кожний солдат їхнього вермахту носитиме в кишені одну, а то й двійко маленьких атомних бомб. Розмахнувся, і шпурнув собі бомбочку, розмахнувся вдруге — і ще одну...

«Дейче зольдатенцейтунг» аж захлинається з радощів. «Чудесна зброя», — пише вона про нові бомби в кишенях.

«Чудесна зброя»? Щось дуже знайоме. Про «чудесну зброю» ми вже чули років з чотирнадцять тому. Вигадав її тоді, як відомо, сам гітлерівський обербрехун Геббельс. Вигадав, коли одна за одною лускалися усі його брехливі пророкування про недалеку остаточну перемогу фюрера. «Нас врятує нова чудесна зброя» — верещав Геббельс, коли радянські солдати вже штурмували рейхстаг. Не допомогла ота «чудесна зброя»! А послідовники Геббельса в редакції «Дейче зольдатенцейтунг» знову ловлять німців на гачок «чудесної зброї».

Як швидко вони забули про сумну долю своїх попередників!

СМІШИНКИ

(З СУЧАСНОЇ ПОЛЬСЬКОЇ САТИРИ

ХОР

Осли прийняли Соловейка
до хору.
Дав знак диригент, хвіст
задерши угору.
І тут почалась веремія...
Ну, звісно,
Через Солов'я в них не
ладиться пісня.

Ян ЧАРНИЙ.

ТРОЯНДА І СМІТНИЧКА

«Це що за потвора?!» —
Смітничка сичала,
Узрівши, що в неї Троянда
упала.

Ян ШТАУДІНГЕР.

ДРАМА В СІМ'Ї ДРАМАТУРГА

Сказав він жінці: «Буду про
любов писати!..»
Пішов. Пропав. Матеріал
продовжує збирати.

Євген ЖИТОМИРСЬКИЙ.

Переклав з польської
Юрій КРУГЛЯК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Якщо пан Аденауер справді віруюча людина, то здавалося б, за християнським вченням, він повинен дбати про майбутнє, про те, щоб «душа його попала в рай». Але коли подивитися на справжні діяння пана Аденауера, то треба прямо сказати, що ніяких перспектив попасти в рай у нього немає. За такі справи згідно з євангельськими сказаннями уготоване зовсім інше місце — в геєні вогняній.

(З доповіді М. С. Хрущова на XXI з'їзді КПРС).

Радий би в рай, та гріхи не пускають...

ПОШТА ПЕРЦЯ

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, звичайно, знаєш, що в Харкові є Лиса Гора. Тепер вона так змінилася, що від її «лисини» й сліду не лишилося. На ній виросло велике селище Червоний Жовтень. Селище таке, що містом називати можна: тут вам і крамниці й аптеки, і пошта й телеграф, бо треба ж тисячі людей обслужити.

А зв'язок з містом лишився такий, як був раніше, а може, ще й гіршій став. Більшості людей доводиться пішки до міста. Коли збиратися до міста. Коли вони біжать з Лисої Гори, то це ще сяк-так, гора помагає, а як назад — то вже не дуже...

Кажуть, що коли гора не хотіла йти до Магомета, то Магомет сам до гори пішов. До нашої ж гори, до Лисої, хоч би ж тобі одного «магомета» з автобусного управління заслало...

Доки ж це буде?

СІМНАДЦЯТЬ ПІДПИСІВ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Допоможи нам розібратися в такому питанні: матроси ми чи шофери? За штатним розкладом ми начебто вважаємось шоферами Слов'янської АТК, Сталінського облавтотресту, але коли подивитися на двір нашого гаража, то він більше нагадує гавань з причалами. Не двір це, а водоймище. Після об'єднання дрібних автогосподарств у нашій АТК машин збільшилося, але доля у них, на жаль, як у тих циганських коней — збоку вітер, згори дощ. Стоять машини по фари у воді. В таких умовах їх і ремонтувати доводиться.

Зроби, Перче, добре діло: порадь начальникові нашої АТК т. Могильницькому, як осушити двір, або поклопочись перед відповідними організаціями про надання йому звання начальника порту.

ШОФЕРИ СЛОВ'ЯНСЬКОЇ АТК.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ми працюємо на Мало-Будищанському заводі, живемо в гуртожитку. У нашій кімнаті нема ні тумбочок, ні столів, тільки ліжка стоять. У бані порядку теж немає, душ не працює, по-людському ніколи не помиєшся...

Ми вже не пам'ятаємо, коли були в магазині чи в буфеті. Ці торговельні точки хтозна для кого існують: відчиняються, коли ми уже на роботі, а зачиняються, коли ми ще не прийшли з роботи...

Тільки не подумай, Перче, що на заводі немає директора й інших керівників, які повинні дбати про побут робітників. Директор у нас є, це т. Зелінський. Якщо ти до нас заїдеш колись, то директора легко знайдеш... Тільки не здумай шукати в гуртожитку чи в робітничій бані. Туди він, на жаль, не заглядає ніколи.

ГРУПА РОБІТНИКІВ.

Мал. Л. КАПЛАНА

НА ПІДЛІДНІЙ РИБАЛЦІ

— У цій річці, як у нашій крамниці: улітку шапку видудив, а тепер солом'яного бриля!..

ЯК ВОВК ШУКАВ КУЗНЮ

(НЕ КАЗКА)

Захотілося сірому вовкові та семеро козенят з'їсти. Але для цього треба було мати козячий голос. Побіг сіроманець лісами-полями кузню шукати, щоб йому ковалі-молодці голос викували.

Біг, біг і забіг до Березанського району, Київської області, в самісіньке село Пилипчу. Зупинився серед двору колгоспу «Перемога», почав нюхати, де кузня. Знайшов і очам своїм не повірив. Обшарпане, обідране, з розкритим дахом, стоїть щось таке, на хату баби-яги схоже. Підійшов вовк ближче, здивувався ще більше. Один коваль кує, а другий тим часом молотом стелю підпирає, щоб, бува, на голову не впала. Потім один міхи починає роздмухувати, а другий кузню за одвірки тримає, бо може вона, гемонська, знятися і полетіти аж за хмари.

— Так ото у вас така кузня?— питає вовк.

— Мусимо в такій працювати,— відповідають ковалі-молодці,— бо не хоче голова колгоспу т. Яременко нової будувати.

— Ось я йому! — сказав сірий вовк і побіг до голови колгоспу.

Прибігає, зуби вишкірив:

— Яременку, Яременку, чому ти кузні нової не хочеш будувати? Ось я тебе з'їм!

— Не їж мене, вовчику-братіку, — каже Яременко, — збудую, от, єй-єй, збудую!

...Давно це було. Повірив сірий вовк, побіг у темні ліси. Не знав, що т. Яременко свого слова не дотримає. Через це і донині стоїть в селі Пилипчі кузня на курячих ніжках.

МАЛЮНОК-ЖАРТ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

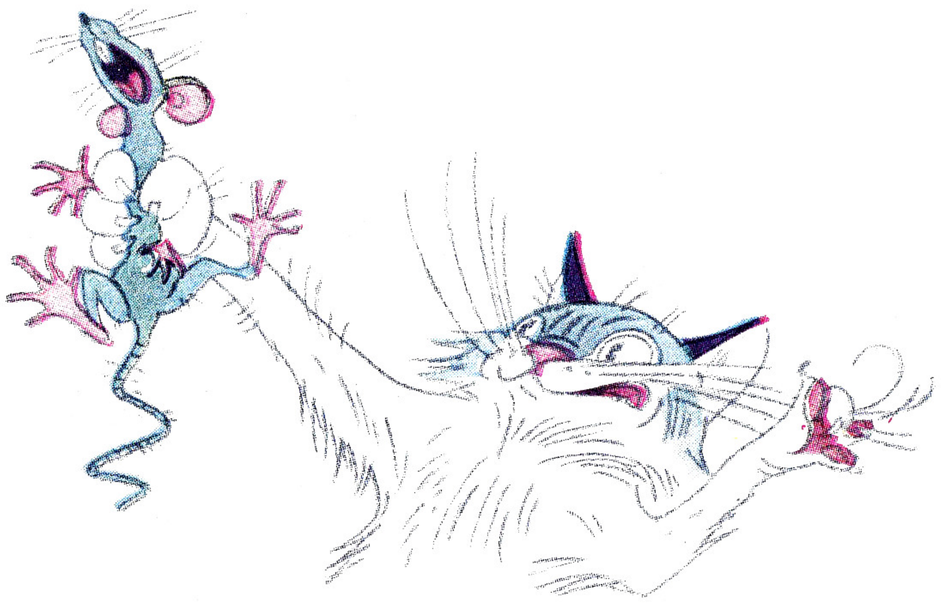

— Мишка, мишка, «где твоя улыбка, полная задора и огня»?

ЗАЧАРКОВАНЕ КОЛО

Двічі намагалася розірвати це коло гримайлівська районна газета «Зірка перемоги». Марно! Адже коло те незвичайне, — чарками, ніби бойовими гарматами, оточене. Добре почуває себе в ньому Ілля Васильович Гречух, що завідує Товстецьким млином. Такого п'яницю і хабарника пошукати треба. «Могоричі» він зробив обов'язковим правилом, мовляв, без горілки і самогону технологічний процес мукомелення піде шкереберть.

Колгоспники не раз писали про це районній газеті.

Керівники райхарчокомбінату, нарешті, схаменулися й вирішили зняти Гречуха з посади. Але на захист хапуги і п'яниці виступив... Хто б ви думали? — Голова Тернопільського обкому профспілки працівників харчової промисловості т. Єсів.

— Не маєте, — каже, — права знімати з роботи профспілчанського активіста. Адже він голова місцевкому райхарчокомбінату.

Товаришеві з обкому пояснили, що ще до наказу про зняття Гречуха з посади завідуючого млином профспілкові збори дружно увільнили його від обов'язків голови місцевкому, бо він зовсім занедбав профспілкову роботу.

— Не мали права, — знову заперечив Єсів. — Хто вам дозволив проводити такі збори?..

Коло замкнулось.

Гречуха поновили на попередній роботі і на посту голови місцевкому.

І знову дзенькають чарки, знову, немов жорна, крутяться сулії з самогоном, знову працює млин за технологічною схемою Іллі Васильовича Гречуха.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Б'ються та й б'ються! Ви хоч би перерву зробили, а то втомитесь.

КУТОЧОК ДО°

Мал. Л. БОЙКА

— Аж тепер я зрозумів, чому кажуть: «п'яний у дим».

ЗАВБАЧЛИВИЙ

Мал. Л. КАПЛАНА

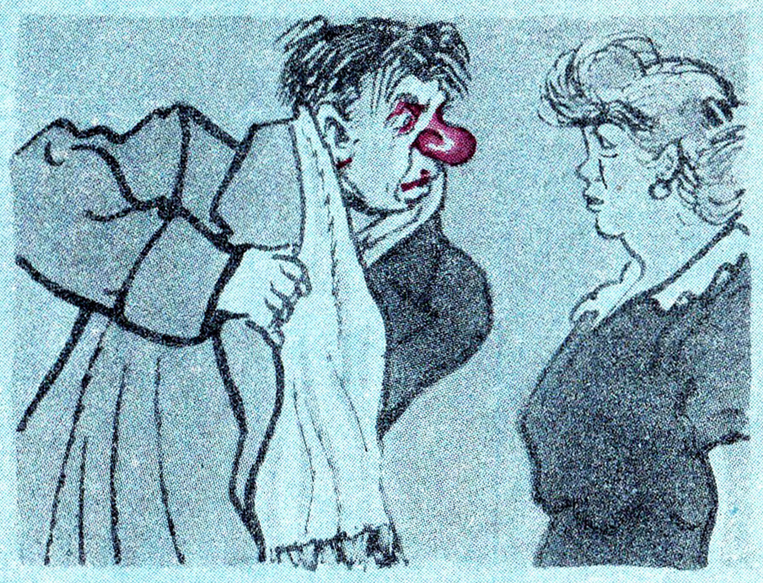

— Сьогодні у нас получка, так ти приїдь забери мене з витверезника.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

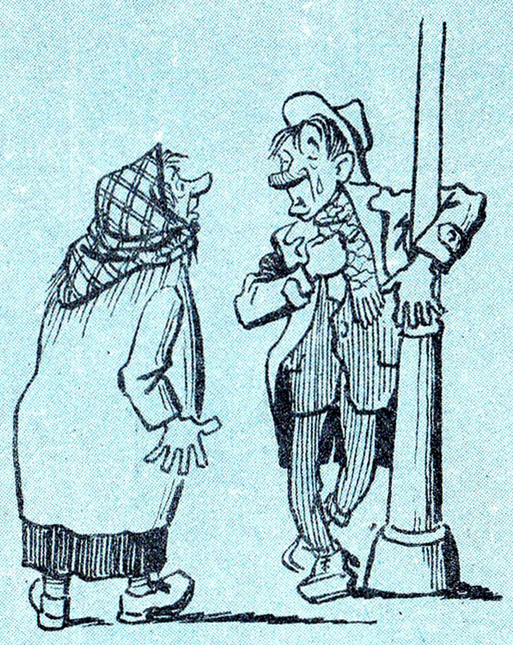

— Знову запив?!

— З горя! Лікарі зовсім заборонили пити.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

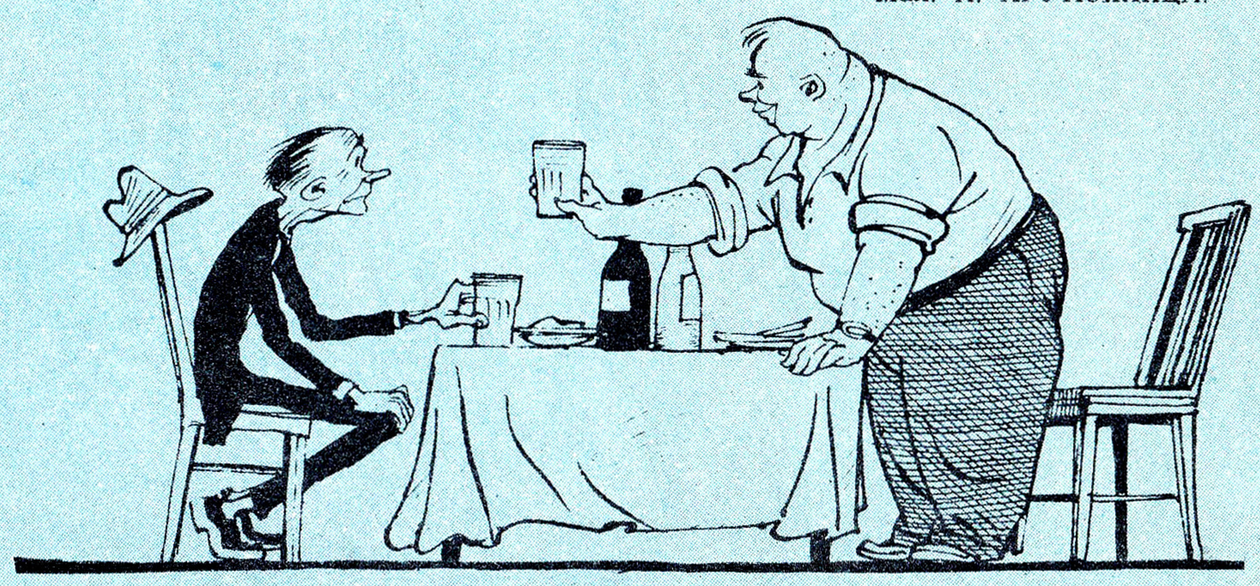

— За твоє здоров'я!

Павло КЛЮЧИНА

ДВІ БАЙКИ

(ЗА МОТИВАМИ ВІРМЕНСЬКИХ КАЗОК)

Лисиця і мисливці

Мисливці вигнали Лисицю край села
І почали ватагою всією
По балках, по ярах ганятися за нею.
Лисиця та вже втомлена була.
Запитує: — Скажіть-но правду щиру:
Чого ви хочете? За що така біда?..
— Ми хочемо зідрати з тебе шкіру!
— І тільки?! — здивувалася руда.—
А я подумала, що хочете забрати
Мене в пташник — курчаток доглядати...

Баран

Баран хотів звалити дуба —
Могутнє дерево було йому не любе.
Він бився лобом, скільки сили мав,
І все хвалився: — Доконаю!
Не відступлю, аж поки не зламаю...
І справді відступив, як роги поламав.
— Даремно,—каже,—лоб набив до крові.
Це дерево не по мені...
Що ні, то ні! —
Ми скажемо дурному баранові.

ДАЙТЕ „ВСЯКОХІД"!

Автоконструктори створили таку машину, що долає і пісок і болото, і ями і горби...

Назвали ту машину «всюдиходом» і радіють...

Були б ті автоконструктори знайомі з Леонідом Івановичем Стовбою, що головує в артілі «Зоря комунізму», Олександрівського району на Кіровоградщині, не раділи б і не пишалися б.

Бо Леонід Іванович не задоволений їх конструкцією. Якось заграла в ньому душа від горілки, і забажалося тій душі на новому «Москвичі» покататися та ще й з фантазією. Спробував голова проїхатися колісьми догори, і що ж — не витримала машина. Кузов на ходову частину млинцем сів.

Корпус самого голови блискуче витримав випробування і тепер нових утіх просить.

Отак життя поставило перед конструкторами проблему: створити «всякохід», щоб у тверезого ходив всюди, а у питущого всяко: і боком, і сторч, і догори колісьми.

Перед колгоспниками артілі «Зоря комунізму» теж проблема постала, як привести до розуму голову, що купив без дозволу зборів автомашину та ще й розбив її з п'яних очей.

Тільки перед самим Леонідом Івановичем Стовбою ніяких тобі проблем.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Читачі написали Перцеві листа про непорядки на Бородянському комбінаті комунальних підприємств.

Факти, наведені в листі, ствердились. За порушення фінансової дисципліни, за використання фондових будівельних матеріалів не за призначенням директора комбінату Заболотного і старшого бухгалтера Купченка з роботи знято.

★ Мешканці с. Малі Проходи (Харківщина) поскаржилися редакції на хуліганів Білозерова Г. М. та Білозерова В. К., які не давали проходу людям, бешкетували в клубі.

Як повідомив начальник Липецького райвідділу міліції т. Ігуменов, народний суд Липецького району засудив хуліганів: Білозерова Г. М. до 2 років, а Білозерова В. К. до 1 року ув'язнення.

★ В одному з листів повідомлялося, що у Рудківському комунгоспі і будинкоуправлінні (Дрогобицька обл.) розкрадають державні гроші.

Рудківський міжрайонний прокурор т. Смуток повідомив редакцію, що нарсуд Рудківського району засудив у цій справі виконроба Рея Я. П. та кербуда Вечорика до 3 років позбавлення волі кожного.

★ Редакція одержала відомості про те, що голова колгоспу «Червоний гай» Токарєв І. Г. (Успенський район) розбазарив шифер, виділений для будівництва птахоферми, а гроші привласнив.

При перевірці факти ствердились. Вироком Луганського обласного суду Токарєва І. Г. засуджено до 3 років ув'язнення.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (400) (на украинском языке). Підписано до друку 27. II. 1959 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07426. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 908. Тираж 225 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com

У РЕВІЗІОНІСТСЬКОМУ ЖАБУРИННІ

На фоні величезних успіхів нашої країни і грандіозних перспектив у світлі теоретичних положень доповіді товариша М. С. Хрущова ще огиднішою виглядає шкідлива діяльність югославських ревізіоністів, які безуспішно намагалися збити з марксистсько-ленінського шляху комуністичні і робітничі партії. Грубо фальсифікуючи вчення марксизму-ленінізму, видаючи себе за ортодоксів, вони зводять наклепи на справжніх марксистів-ленінців і всіляко ганьблять їх.

(З виступу М. В. Підгорного на XXI з'їзді КПРС).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Сам лежить у калюжі, а кричить — не бризкай...